

med de 60-aarige, med de 70-aarige, med de 80-aarige, med de 90-aarige og med de 100-aarige — hvis der findes nogen af dem. Det er Forholdet. Det, der sker, er blot, at der ind i al denne megen Alderdom blandes nogen Ungdom, blandes noget Ungdomsmod og Ungdomssyn paa Tingene, noget, som et Folk, der ønsker at gaa fremad, ikke paa nogen Maade maa undvære.

Man siger, at de unge ikke vil forstaa at bruge Valgretten, naar det gælder. Ja, noget tilsvarende sagde man den Gang, der var Tale om at give Kvinderne Valgret. Da sagde man: Det kan ikke nytte noget at give Kvinderne Valgret, for de forstaaer ikke at bruge den. Men der var ikke noget i Vejen. Da Kvinderne fik Valgretten, forstod de at bruge den. Hvem har i det hele taget Ret til at stille sig op som Dommer overfor Valgretten og sige, at den forstaaer de, der har faaet den, ikke at bruge, fordi de ikke bruger den paa den Maade, som hver enkelt af os ønsker — det kan vi ikke forlange, de skal gøre? Valgretten maa være suveræn; de, der er i Besiddelse af den, maa have Lov til at anvende den, som de vil. Det vil gaa med de unge som med Kvinderne: Giv dem Valgretten, og de vil lære at bruge den. Det maa gælde for de unge som for alle os andre: Der er ingen, der lærer at svømme, før de kommer i Vandet.

Derfor siger jeg: Giv de unge Valgret, saa skal de ogsaa nok finde ud af at bruge den. Her i Rigsdagen indretter vi Lovene af Hensyn til Fremtiden. Men Fremtiden hører Ungdommen til — det er vi alle sammen enige om —, og hvis Ungdommen ikke skal have Lov til at tale med om det, vi indretter for Fremtiden, den Fremtid, som er deres, hvem i al Verden skulde saa egentlig have Lov til det? Og der gaar ikke noget fra de gamle. Det er ikke Meningen, naar man foreslaar, at de unge skal have Valgret i 21 Aars Alderen, at sige: men saa standser vi for Eks. ved 65 Aars Alderen, saaledes at Folk, der er over 65 Aar, ikke skal have Valgret mere — jeg har tilladt mig at vælge 65 Aar af det rent personlige Behagelighedshensyn, at jeg ikke er naaet dertil endnu. Saaledes er Forholdet jo ikke; og dog kan det saamænd godt være, at der er mange af de gamle, der har vanskeligere ved at administrere Valgretten, end Ungdommen paa 21 Aar og derover vilde have. Vi ser til Tider paa Valgdagen gamle Folk møde frem, skal vi sige: blive transporterede til Valgstedet, gamle Folk, om hvem vi har en til-Vished

grænsende Anelse om, at de ikke har Begreb om, hvad de foretager sig ved den Lejlighed; og kan vi lade dem blive ved at beholde Valgretten, kan vi vel nok ogsaa give Valgretten til de unge, der sikkert nok, naar de faar Interesse for at deltage i Valget, ogsaa vil være paa det rene med, hvad det er, Valget drejer sig om.

Jeg vil spørge: Er man bange for, at man ved at give de unge ned til 21 Aars Alderen Valgret skal tage Magten fra de ældre? Den Skræk er ganske overflødig. Verden er saa konservativt indrettet, at de ældre er langt de fleste i Forhold til dem i 21—25 Aars Alderen, saa de ældre vil alligevel til Stadighed blive ved at have Overvægten.

Nu er der det mærkelige, at der er Tider, da man godt kan finde de unge. Der stod forleden Dag herude i Rigsdagshallen en stor Kasse eller Kiste, hvad man vil kalde det, som indeholdt en Adresse, som jeg nok tror var til Fordel for Rømningen af 3die Zone eller Afstemning i 3die Zone eller noget lignende. Alle de brave Patrioter, der har sat sig i Bevægelse for at faa denne Adresse forsynet med saa stort et Antal Underskrifter som paa nogen Maade muligt, havde henvendt sig til de unge ned til 18 Aar. Det var et Spørgsmaal af meget stor Betydning, denne Adresse vedrørte. Det var Spørgsmaalet om Danmarks nye Grænse — vi kan vel nok sige: for lang Tid. Da man ved denne Lejlighed havde Brug for de unge og for deres Underskrifter, fandt man dem; man vidste, hvor de var, man kaldte paa dem; og det var ikke de unge ned til 21 Aars Alderen, men ned til 18 Aars Alderen. Saa var de gode nok, saa var det Folk, der havde en fuldstændig klar Opfattelse af det, som de skulde give sig af med.

Det er rigtigt, som det ærede Medlem, der havde Ordet før mig, sagde, at bl. a. af Hensyn til de unge, der nu skal være danske Statsborgere, og som kommer fra et Land, hvor de har Valgret ved 20 Aars Alderen, burde vi indføre den lave Valgretsalders, saa at vi blev i Stand til at gøre Forholdene saa tiltalende for dem, at de ikke mistede ret meget ved, at de kom med til Danmark i Stedet for at blive ved Tyskland.

Den Ændring til § 32, der motiveres ved det danske Sønderjyllands Indlemmelse, er saa selvfølgelig, at jeg kan spare mig Omtalen af den.

Jeg skal dernæst ganske kort omtale Spørgsmaalet om de landstingsvalgte Landstingsmænd, den Maade, hvorpaa de hidti